

Als we niet oppassen, raken mensen met een beperking die thuiszitten in een isolement.

Alex de Vos is een van de VN-ambassadeurs in het project VN-ambassadeurs aan de slag. Deze week deelt hij in 4 blogs zijn ervaringen rondom werken met een beperking. Deze blog is de 3^e in de reeks en gaat over leven met een uitkering.

Zoals je in mijn blog over mijn arbeidsverleden in het vrije bedrijfsleven kon lezen, werd ik in 1993 ontslagen bij mijn 2^e werkgever. Daarna ging ik via de WW de bijstand in. Deze situatie zou uiteindelijk 3 jaar duren.

Het was erg moeilijk om in die periode het hoofd boven water te houden. Gelukkig had ik enkele mensen in mijn omgeving die mij door deze tijd heen geholpen hebben. Ik ben hen daar tot de dag van vandaag heel erg dankbaar voor. Ze hebben ervoor gezorgd dat ik contact heb gehouden met de samenleving.

“Nu kwam ik er pas echt achter wat de gevolgen waren van mijn beperkingen in relatie tot de arbeidsmarkt.”

Maar het was ook een tijd van veelvuldig solliciteren met evenveel teleurstellingen. Nu kwam ik er pas echt achter wat de gevolgen waren van mijn beperkingen in relatie tot de arbeidsmarkt. Zonder dat men het met zo veel woorden durfde te zeggen, was de boodschap eigenlijk dat ik niet meer geschikt was voor de vrije arbeidsmarkt. Men wilde mij niet meer in dienst nemen. Einde oefening met het vrije bedrijfsleven.

“Veel mensen met een beperking zitten gevangen in hun eigen huiselijke omgeving zonder perspectief op een betere toekomst.”

Door die 3 jaar waarin ik van een uitkering leefde, weet ik heel goed wat het is om in een uitkering te zitten en welke gevolgen dit heeft. Er zijn veel mensen met een beperking die er niet voor kiezen om thuis te zitten. Een deel van deze mensen kan en mag zelfs niet aan het werk, omdat hun beperking of ziekte dit onmogelijk maakt. Ze zitten gevangen in hun eigen huiselijke omgeving zonder perspectief op een betere toekomst. Als we niet oppassen, raken deze mensen in een isolement. Met alle gevolgen van dien.

“De kosten van de zorg hebben grote gevolgen voor mensen met een beperking.”

Sommige zorgvoorzieningen maken het mogelijk voor mensen met een beperking om aan het werk te komen of te blijven. Fysiotherapie is daar een voorbeeld van. Chronisch zieke mensen met allerlei soorten aandoeningen moeten gemiddeld 2 keer per week naar de fysio om nog een beetje te functioneren. Ze hebben hierdoor het duurste pakket van de zorgverzekeraar nodig en zelfs dat is vaak nog lang niet voldoende. Het eigen risico komt hier nog bovenop. Het gaat hier om mensen die al niet veel te besteden hebben en op deze manier steeds verder in de problemen komen. De kosten van de zorg hebben dus grote gevolgen voor mensen met een beperking.

**Conclusie:**

Het is belangrijk dat er goed gekeken wordt naar de mensen met een beperking die thuis zitten met een uitkering. Ze moeten goede en professionele ondersteuning krijgen om stapjes voorwaarts te kunnen zetten. Zo kunnen ze weer aansluiting met de samenleving krijgen en weer aan het werk. Er moet voorkomen worden dat ze in een isolement komen. Ze horen de zorg te krijgen die ze nodig hebben om hun kansen op meedoen aan de samenleving te vergroten. En er moet alles aan gedaan worden om de mensen met een beperking die nu werk hebben, hun werk te laten behouden.

“Mensen met een beperking die thuis zitten met een uitkering moeten goede en professionele ondersteuning krijgen om stapjes voorwaarts te kunnen zetten.”

Alex de Vos